

گزارش

حق آن را به صهیونیست‌ها داده است. پس از اعلام استقلال این دولت عاریه‌ای در سال ۱۳۲۷ شمسی، تشنج‌ها در منطقه و بین همسایه‌ها شروع شد؛ نا آرامی‌هایی که حالا به یک جنگ تمام‌عیار تبدیل شده است. میانه جنگ جهانی اول و فروپاشی امپراطوری عثمانی بود که انگلیس‌ها تصمیم گرفتند برای تحقق اهداف سیاسی و استعماری خود تا ایجاد کشوری برای یهودیان در فلسطین، به جنبش صهیونیسم نزدیک شوند، حتی لرد بالفور طی نامه‌ای در نوامبر ۱۹۱۷ متعهد شد که «در فلسطین ایجاد کانون ملی برای یهودیان» را تسهیل کند، اما با خاموش شدن شعله‌های آتش جنگ جهانی اول، انگلیس با سپردن اداره این سرزمین به سازمان ملل، مسأله حضور یهودیان در فلسطین را بین‌المللی کرد. سازمان ملل نیز در نهایت در سال ۱۹۴۷ به این نتیجه رسید که اراضی فلسطین مطابق قاعده «۵۵ درصد از خاک» برای یهودیان و «۴۵ درصد از خاک» برای اعراب و یک منطقه تحت مدیریت بین‌المللی مطابق با بیت المقدس تقسیم شود.

آنها حتی این روز را «یوم النکبه» به معنای روز فاجعه نامگذاری کرده‌اند، اما آنها بر مبنای تقویم عبری، سالگرد تأسیس اسرائیل را جشن می‌گیرند. باستان‌شناسی می‌گوید: تاریخ فلسطین به قبل از یهود می‌رسد؛ ۳۵۰۰ سال پیش از میلاد. اقوام سامی از قلب حجاز به سوی سرزمین‌هایی مانند فلسطین کوچ کرده و اقوامی چون اعراب کنعانی در فلسطین سکنی گزیدند و اولین ساکنین شناخته شده در فلسطین، کنعانی‌ها بودند. پس از آن اقوامی با عنوان فلسطینی از حوالی دریای اژه به این منطقه آمدند و پس از آن قوم بنی اسرائیل در آنجا ساکن شدند. سرزمینی که تاریخ می‌گوید متعلق به یهودیان نیست، البته از لحاظ استراتژیک حرف برای گفتن زیاد دارد؛ فلسطین گذرگاه مهمی برای اتصال سه قاره اروپا، آفریقا و آسیاست، برای همین در طول تاریخ در معرض تهاجم امپراطورها و سرداران جنگی بوده و لقمه‌ای چرب برای تسلط بر شهرهای بندری و راه‌های تجاری‌اش بوده است. صهیونیست‌ها برای بازپس‌گیری اورشلیم قدم علم کردند و همه جا جار زدند تورات

هویت گمشده هشتاد ساله

۱۹۵۰، وزارت مهاجرت اسرائیل و سازمان غیردولتی موساد «لیعلیه بت»، تلاش کرد موج مهاجرت غیرقانونی و مخفیانه را به سمت اراضی فلسطینیان سازماندهی کند. مهاجرت با اهداف مختلفی همچون اعتقادات صهیونیستی، دستیابی به وعده زندگی بهتر و فرار از آزار و اذیت در کشورهای مختلف. حتی آمدن و ماندن راه هم برای فراریان و بازماندگان هلوکاست میسر کردند. در نهایت صهیونیست‌های مهاجرت‌تلاش کردند با زور و اجبار بر اراضی مالکان اصلی خاک فلسطین، حاکم شوند.

بنیان این فرقه در نهایت در ماه مه ۱۹۴۸ هنگامی که بریتانیا به قیمومیت خود بر فلسطین پایان داد، اعلام موجودیت کرد. اعلام موجودیتی که ماهیتش دروغ بود.

برای مشروعیت آدم‌هایی که برای امضای این قرارداد ژست صلح‌طلبی گرفتند، نشد. ۱۷ سپتامبر ۱۹۷۸ سادات و بگین در استراحتگاه کارتر در مرلیند بعد از حدود ۱۲ روز مذاکره تصمیم گرفتند توافق صلح خود را در حضور رئیس‌جمهور امریکا اعلام کنند؛ توافقی که هر چند صلح نوبل را برای این دو سیاستمدار به ارمغان آورد، اما دست‌کم عاقبت خوشی برای مرد عرب به همراه نداشت و جان خود را در یک ترور از دست داد.

کمپ دیوید بعد از ۳ جنگ میان اعراب و اسرائیل امضا شد اما مهر پایان بر اشغالگری و جنگ در فلسطین نزد. قصه‌ای پرغصه که تازه اول راه برای مبارزه بود. قصه‌ای از آنجایی شروع شد که اواخر دهه ۱۹۴۰ و اوایل دهه

آواز

آرزو نوروز جم
نویسنده

تصمیم گرفتند سرزمینی که برای پیروان همه ادیان است، فقط برای صهیونیست‌ها باشد؛ قول وقراری که درست یک روز پس از اعلام موجودیت رژیم جعلی اسرائیل به عنوان دولتی قانونی، گذاشته شد. اشغالگری که حالا

سه نسل آن را به چشم خود دیده است. از آن روزی که در کمپ دیوید به سلامتی یکدیگر جام بالا بردند و دست فشردند و قهقهه مستانه سردادند به بهای جان و مال و خون مسلمانان، چیزی بیش از ۵۰ سال می‌گذرد؛ بیشتر از نیم قرن که برای خیلی‌ها که ریشه در خاک فلسطین دارند، چیزی جز ترس و آه و غم نداشته است.

پیمانی تاریخی و کم‌نظیر میان رئیس‌جمهور مصر و نخست‌وزیر اسرائیل که در خاک امریکا برای سرنوشت میلیون‌ها فلسطینی امضا شد که به قول خودشان نه تنها به فصلی از جنگ‌های تاریخی اعراب و اسرائیل خاتمه داد که روندی تازه از معادلات منطقه‌ای را در خاورمیانه رقم زد.

قراردادی که اگر چه به جنگ میان مصر و اسرائیل پایان داد و مصر را از حمایت بی‌بدیل فلسطینی‌ها منصرف کرد، اما هیچ‌گاه ضمانتی

پیمانی تاریخی و کم‌نظیر میان رئیس‌جمهور مصر و نخست‌وزیر اسرائیل که در خاک امریکا برای سرنوشت میلیون‌ها فلسطینی امضا شد که به قول خودشان نه تنها به فصلی از جنگ‌های تاریخی اعراب و اسرائیل خاتمه داد که روندی تازه از معادلات منطقه‌ای را در خاورمیانه رقم زد

